

15 Απριλίου 2020

«Καλή Ανάσταση»!

/ Επικαιρότητα

Δρ. Νίκος Ορφανίδης, φιλόλογος - λογοτέχνης

Εις το μέσον της πανδημίας, στέκομαι και κρατώ για την ψυχή μου εκείνη την ευχή του Γέροντός μας, του ερημίτου εις το άστν των Αθηνών, του ασκητού των Εξαρχείων, του πατρός πολλών εξ ημών Ανανίου του ιερομονάχου, «Καλή ανάσταση»!

Δεν ξέρω να υπάρχει μεγαλύτερη ευχή, για να μπορέσουμε να κρατηθούμε εις το μέσον του οικουμενικού αυτού τρόμου και πανικού όλοι εμείς οι δειλοί και οι ολιγόπιστοι, κι ας μας είπε ο Κύριος εκείνο το «θαρσείτε, εγώ ειμι· μη φοβείσθε». Θυμίζω το σχετικό απόσπασμα:

«και ιδόντες αυτόν οι μαθηταί επί την θάλασσαν περιπατούντα εταράχθησαν λέγοντες ότι φάντασμα έστι, και από του φόβου έκραξαν. Ευθέως δέ ελάλησεν αυτοίς ο Ιησούς λέγων· θαρσείτε, εγώ ειμι· μη φοβείσθε».

Καθώς και εκείνο των προφητών: «μη φοβηθήτε, φησί Κύριος, ότι μεθ' υμών εγώ ειμι» (Ιερεμίας, μθ', 11). Μας το είπε ακόμη ο Κύριος μετά την Ανάστασή Του Αναλαμβανόμενος: «Εγώ μεθ' υμών ειμι πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος».

Σκέφτομαι, με όλα αυτά και εκείνο του αγίου Γέροντος Πορφυρίου:

«Όταν έχεις μια μεγάλη στενοχώρια, τόσο μεγάλη και ασήκωτη, να σκέφτεσαι ένα πράγμα! Ότι το πιο δύσκολο και το ακατόρθωτο, το πιο απίστευτο για τον άνθρωπο, έγινε! Έχει συντελεσθεί. Έχει γίνει. Ποιο είν' αυτό; Η Ανάσταση του Χριστού! Η Ανάσταση του Χριστού! Και να σκέφτεσαι αυτό τότε»! (Βλ. Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστενης, "Ιστορίες από τον Άγιο Πορφύριο τον νέο, τον Καυσοκαλυβίτη", εκδόσεις Κυπρίας, Αθήνα 2019, σ. 77).

Θάρρος χρειάζεται και πίστη, λοιπόν. Να αφεθούμε, επιτέλους, στην αγκάλη του Κυρίου. Είναι και το άλλο που σκέφτομαι του Γέροντος: «Κάθεται σταυροπόδι στην πατρίδα μας ο Χριστός! Τι φοβείσθε»;

Είναι καιρός να θυμηθούμε αυτό που επαναλαμβάνουμε στο λειτουργικό χώρο, κατά τη Θεία Λειτουργία και όλες τις άλλες εκκλησιαστικές μας συνάξεις με τα Ειρηνικά και Πληρωτικά: «Πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθήμεθα». Και το άλλο, το, «Στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου», προ της τελέσεως των αχράτων μυστηρίων. Κι εκείνο το «Η ελπίς μου ο Πατήρ, καταφυγή μου ο Υίός, σκέπη μου το Πνεύμα το Άγιον, Τριάς αγία Δόξα σοι».

Όλη αυτή η δοκιμασία μας οδήγησε ή θα έπρεπε να μας οδηγήσει προ πολλού στο πεπερασμένον του βίου μας, στην αθλιότητά μας, έτσι που να εγκαταλείψουμε την

υπεροψία μας και να αντιληφθούμε τα μάταια και τα ψευδή του κόσμου τούτου. Να εγκαταλείψουμε τις μέριμνες του βίου τούτου, καθώς «ενός εστί χρεία», κατά το «Μάρθα Μάρθα, μεριμνάς και τυρβάζη περί πολλά· ενός δε εστί χρεία· Μαρία δε την αγαθήν μερίδα εξελέξατο, ήτις ουκ αφαιρεθήσεται απ' αυτής». (Λουκ. 10, 42-43) Κι αυτό το υπέδειξε ο Κύριος προ του Σταυρικού Του θανάτου. Να ξαναβρούμε, λοιπόν, μετανοούντες, το ουσιώδες και το βαθύτερο νόημα του υπάρχειν.

Καλή Ανάσταση, λοιπόν! Κι ας έχουμε το βλέμμα στο Φως του Αναστάστος Χριστού, που είναι η ελπίς πάντων ημών. Και ας έχομεν ελπίδα. Κι ας προσλαμβάνουμε τον θάνατον, ως έχοντες ελπίδα. Ως την οδό της αθανασίας. Δεν είναι τυχαία η απόκριση του αγίου Γέροντος ασκητού στο ερώτημα «Τι κάνετε Γέροντα;». «Πλέομεν»! Οδεύουμεν, δηλαδή, στον άλλο τόπο, προς τον Κύριον. Και το «Καλόν παράδεισον», που εύχονται στα μοναστήρια. Κι ας προσδώσουμε ένα άλλο, ουσιώδες νόημα, στο υπάρχειν εν τω κόσμω.

Καλή Ανάσταση, λοιπόν. Να μας δοθεί η Χάρις να εορτάσομεν την Ανάσταση του Κυρίου. Αλλά και να εισέλθουμε στην χαρά της Αναστάσεώς Του, όπως μας υπέδειξε και ο ιερός Χρυσόστομος, σε εκείνο τον «Κατηχητικό Λόγο» της νύχτας της Αναστάσεως:

«Η τράπεζα γέμει τρυφήσατε πάντες, ο μόσχος πολύς μηδείς εξέλθη πεινών. Πάντες απολαύετε του συμποσίου της πίστεως. Πάντες απολαύσατε του πλούτου της χρηστότητος. Μηδείς θρηνείτω πενίαν· εφάνη γαρ η κοινή βασιλεία. Μηδείς οδυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γαρ εκ του τάφου ανέτειλε. Μηδείς φοβείσθω θάνατον· ηλευθέρωσε γαρ ημάς του Σωτήρος ο θάνατος».

<https://bit.ly/3ck0WJb>